

RADEK „STERA KDARY“ STARÝ

ODKAZ

LIDSKÉ PÝCHY

COO
BOO

Odkaz lidské pýchy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Radek Starý
Odkaz lidské pýchy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ODKAZ

LIDSKÉ PÝCHY

RADEK „STERAKDARY“ STARÝ

COO
BOO

Agent: Galaktické virtuální knihkupectví.

Cíl mise: Ulehčit planetě. Jestli se rozhodnete tuto knihu poslat dál, nejjednodušší to bude s HYPERLINK „<http://www.restorio.cz>“

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

PROLOG

„Tak proč jsi ho nepozvala dnes na večeři?“ zeptala se Molly své dcery. Maggie zvedla oči od telefonu a věnovala Molly otrávený pohled, kterým každý teenager přiměje rodiče, aby si připadali jako úplní hlupáci. Pak se Maggie v očích objevila jiskra hněvu, nadechla se a narovnal ramena. Chystala se to říct. Molly to cítila. To, čeho se každá matka děsila, tajemství, které se jedna strana bála vyslovit a druhá ho nechtěla slyšet.

Ale nakonec Maggie jen otráveně vydechla a začala psát na telefonu další zprávu.

Molly odložila příbor a odsunula talíř s pečeným jehněčím, celerem, mrkví a česnekem, kterého se sotva dotkla. Sluha s bílou košilí a černou vestou okamžitě přispěchal a talíř odnesl. Molly mu nic nevytkla, i když mu tolikrát říkala, že má na večeře nosit i sako. Řešila teď jiný problém.

„Mluv se mnou,“ naléhala na svou dceru.

Maggie rozzuřeně semkla rty. „Rozešli jsme se, asi před měsícem.“

Molly neskrývala své překvapení. „S Tomem? Vždyť to byl tak slušný chlapec.“

Maggie obrátila oči v sloup, za hlasitého vrznutí židle vstala od nedojedené večeře a zamířila ke dveřím svého pokoje.

Typické chování. Maggie byla ve věku, kdy se jí cokoli dotklo, rozzlobila se nebo urazila a pak o tom nechtěla s matkou mluvit. Nevěděla, co s tím má dělat. Když se snažila zjistit, co Maggie trápí, vždy to vedlo ke křiku a slzám, a to Molly neměla takhle k večeru ráda. Vždy ji to rozhodilo a nemohla usnout. Slyšela varovné příběhy o dětech v pubertě, ale nedokázala si ani představit, jak hrozné to doopravdy bude.

Maggie měla problém skutečně se vším. Když se jí zeptala na novou barvu vlasů? Scéna. Upozornění na nevhodnost jejího oblečení? Katastrofa. Oznámení, že je pozvani na galavečer společnosti? Tři obrazovky dlouhá odpověď o tom, jak to nerespektuje její volný čas a přátele.

A tohle všechno v Molly otupilo touhu něco s tím dělat. Vždy bylo lepší nechat ji nejdříve vychladnout a pak si promluvit. Za hodinu, následující den, příští týden... Nebo nejlépe vůbec. Molly měla ráda problémy, které se vyřešily samy, a většina z těch, které trápily její dceru, taková nebyla. Nemělo smysl se jimi zabývat.

Ale Tom... Molly si vybavila pohledného chlapce s černými, dokonale zastřiženými vlasy a čistou uniformou předáka v továrně na ocel. Ta továrna patřila jeho otci. Nebyl to kdovíjaký partner, ale pořád lepší než ten potetovaný rádoby muzikant, kterého přivedla před ním. A představa, že je teď Tom pryč a otevírají se možnosti dalších bezduchých individuí, ji vysloveně trápila. Měla mlčet, věděla to.

„Najít si partnera je o kompromisech, nemůžeš prostě odhodit každého, který není úplně perfektní.“

Maggie se zastavila, otočila se na patě a se spadlou čelistí zírala na matku.

Molly napřímila záda a tvář se jí proměnila v kamennou masku. Maggie nevěřícíně pokývala hlavou a pak se jí v očích

objevily slzy. Ona se ale nenechala takhle chytit do pasti. Tohle byla další specialita její dcery, kdykoliv došlo k výměně názorů, vytáhla ublíženou dceru, zraněnou, slabou, která potřebuje ochránit, a všechny matčiny argumenty najednou ztratily váhu. Ale dnes ne. „Je to o soužití a pochopení.“

„Co ty víš o soužití?“

To se Molly opravdu dotklo. „Co jsi to řekla?“

„Bil mě, mami.“

Molly trvalo dlouhou chvíli, než tuto informaci vůbec vstřebala.

„Ale to bys věděla, kdyby sis aspoň jednou poslechla ty zprávy, které jsem ti poslala.“ Dveře jejího pokoje hlasitě práskly.

Molly k nim okamžitě přispěchala, srdce v hrudi jí tlouklo rychleji než její pěst na dveře. „Bil?! To... To přece nemůže být pravda. Maggie! Maggie!“

Přešla k věšáku a ze své bílé kabelky vytáhla telefon.

Jsi připravená? Začínáme už za hodinu, pípla zpráva od Johnatana. Další dvě od investorů říkaly něco podobného, ona je ale ignorovala, otevřela si konverzaci s Maggie a v historii zpráv jela nahoru a nahoru. Bylo těžké v ní cokoli najít. Zatímco Molly odpovídala své dceři jasně, stručně a textem, Maggie neměla psaní ráda a Molly v jejích dlouhých hlasových zprávách nezvládla nic najít.

Nakonec to vzdala. Napsala zprávu Ikymu, vedoucímu svého bezpečnostního týmu, ať se podívá na Toma a prověří, co je na Maggiiných tvrzeních pravda. Jestli se jí ten bídák opravdu jenom dotknul...

Dveře se otevřely a Maggie se bez jediného pohledu na svou matku vydala k východu.

„Kam jdeš?“

„Ven.“

„Vždyť je tak pozdě.“ Molly si ani nedokázala představit, co za chášku se v tuhle dobu potuluje po ulicích.

Maggie neodpověděla a začala si nazouvat boty. „Nebudu sama...“

„A s kým budeš?“

„S Danielem.“

„Kdo je Daniel?“

„Můj přítel.“

„Kdy se vrátíš?“

„Zítř ráno.“

„Zítř?!“ zděsila se Molly. „Jak...“

„Proč zrovna dneska?!“ Vypadalo to, že si Maggie chce pokroucenými prsty vydrápat oči. „Proč si ze všech dnů zrovna dneska hraješ na dobrou matku? Nemáš nějakou schůzku?“

„Já...“

„Prostě mě ignoruj, matko,“ přikázala jí Maggie. „Stejně jako kdykoliv jindy. Prosím!“

Molly byla jejím chováním zaskočená. „Dobře.“

Maggie přikývla a vyšla ven ze dveří.

„Dávej na sebe pozor,“ dodala Molly, když už její dcera téměř zavřela dveře, ale matčina slova ji zastavila a znovu je otevřela. Molly v duchu zaklela, měla být raději potichu, teď přijde další tragédie.

„Co má tohle znamenat?“

„Budeš trávit noc s chlapcem, buď opatrná,“ řekla Molly tak honosně, jak jenom dokázala o tomto tématu mluvit.

Maggie nevěřičně svésila hlavu. „Protože mít dítě, které ve skutečnosti nechceš, to by byla nepředstavitelná tragédie, že?“ Třískla bezpečnostními dveřmi a Molly nadskočila.

Tak to konečně řekla nahlas. To, co obě věděly. Teď už nebylo cesty zpět.

Molly pomalým krokem přešla zpět do jídelny a její prsty začaly tančit na okraji vysoké sklenice s červeným vínem. Netoužila po ničem jiném než ji celou vypít a tu drahou lahev, co stála za ní, taky. Toužila být na chvíli otupělá, ale věděla, že zanedlouho pro ni přijede šofér a ona bude muset být v dokonalé formě, a tak otevřela dveře balkonu a vyšla do nočního chladu. Mrazivá slova si nesla s sebou hluboko v srdci.

Opřela se o zábradlí a sledovala temné siluety mrakodrapů posetých tisícovkou čtvercových světel. Někde tam dole pod ní, v oranžových řekách světel, byla Maggie, někam šla a Molly nevěděla kam. Ale vlastně ji to tolik netrápilo. Třeba z tohoto všeho nakonec bude něco dobrého. Maggie měla pravdu. Molly ji nikdy neměla porodit. Byla to chyba. Velká, emocemi propletená chyba.

Ale neviděla jiné východisko. Před sedmnácti lety byla Molly na dně. Výzkum projektu arbitráží se po desetiletí nacházel na úplném začátku. Molly byla jako vedoucí zodpovědná za propálené miliardy a prakticky nulové výsledky. Dala tomu výzkumu skutečně vše, netoužila po ničem jiném než stvořit opravdovou syntetickou mysl. Něco lepšího, než byla ona sama, něco, co skutečně dokáže změnit svět k lepšímu.

Ale nepodařilo se to.

Pamatovala si ten pocit, jako by to bylo dnes. Prázdnota. S člověkem se dějí opravdu zvláštní věci, když přijde o smysl života. Když si sám nedokáže odpovědět na tak jednoduchou otázku: proč?

Proč by se měla dál snažit, když ji rada nejspíš brzy sesadí? Ostatní jí říkali, že si má najít nějaký koníček, u kterého bude relaxovat. Absolvovala jednu lekci hry na housle, ale místo líbivých zvuků a radosti, že má konečně chvíli pro sebe, si připadala, že jenom bezduše tahá smyčec na jednu stranu a pak na druhou. Proč se měla naučit hrát na housle?

I přes to, že o to celý život usilovala, tak selhala. Nedokázala stvořit syntetickou mysl. Nezůstane tady po ní ochránce, který by vedl lidstvo k lepším zítřkům. Nezůstane tady po ní vůbec nic.

A tak se v záchvatu zoufalství na sklonku své kariéry rozhodla udělat si dítě. Nejen že tady po ní aspoň něco zbyde, ale zároveň na nějakou dobu získala čas a možnost vymlouvat se na těhotenství a mateřskou.

Nedlouho potom ale nastal průlom, postup tvorby arbitru exponenciálně poskočil a vyžadoval Mollyinu plnou pozornost. Co bylo důležitější, jedno dítě, nebo čtveřice arbitru, kteří zvládnou vytvořit lepší budoucnost pro miliardy dětí?

Nemyslela si o sobě, že by byla vysloveně špatná matka, spíš nebyla žádná matka. Najala ty nejlepší hlídače, když byla Maggie malá, a ty nejlepší učitele, když byla starší. Slovo nejlepší kolem Maggie poletovalo jako zlatý standard přinášející život plný příležitostí a luxusu. A stejně to nestačilo.

Měla ale pravdu. Molly ji nikdy neměla porodit, ale neměla na vybranou. Pamatovala si tu chvíli, kdy v rukou držela pozitivní těhotenský test. Tu radost, kterou nedokázala přirovnat k ničemu jinému. A pak ji po zničujícím porodu držela v náručí. Malého růžového, pomačkaného člověka se sny, nadějí a cíli, kterého sama stvořila. Bylo to tak... naplňující.

Telefon v její ruce zabzučel. Šofér byl dole. Maggie si nechal obléct kabát a sluha ji následně výtahem doprovodil až dolů ke dveřím, kde na mokré ulici stálo dlouhé vozidlo a klanící se řidič.

Cesta ucpanými ulicemi naštěstí utekla rychle a za pár chvil vedla trojice ozbrojených mužů z ochranky Molly ven z auta. Protestující dav kolem udržovali v bezpečné vzdálenosti. Nedivila se, že protestují, nechápali koncept syntetické mysli. A člověk se vždy bojí toho, čemu nerozumí.

Molly nakonec dovedli do prostorné oválné místnosti se stovkami zaplněných křesel. Novináři, televizní štáby a všichni ostatní pozorovali kulatý stůl uprostřed s nespočtem kamer, které přenášely obraz na trojici obrovských pláten za nimi. Molly se posadila ke stolu a pozdravila.

„Vypadá to, že můžeme začít,“ odkašlal si Jakub, mladý, slušně vychovaný mluvčí etické rady. „Veřejné slyšení číslo sedm-
desát pět pomlčka B. Poslední slyšení v řadě.“

Davem okolo proletěl nervózní šum. Molly nemohla být radši. Celá tahle šaráda pro veřejnost byla příliš pomalá a zabírala více času, než bylo potřeba.

„Dnes po dlouhých debatách,“ pokračoval Jakub, „konečně proběhne finální usnesení na nejdůležitější otázce v projektu Arbitr – užitková funkce. A věřte nám, že nikdo není šťastnější než my, že budeme mít hotovo.“

„Rád bych ještě připomněl,“ chopil se slova starý profesor filozofie, kterého pozvali vysloveně jen proto, aby utišili argumenty lidí, ale který se vždy tak rád poslouchal, „že užitková funkce je to nejdůležitější vůbec. Je to hlavní esence syntetické mysli. K ní následně budou směřovat všechna další rozhodnutí, a proto je tolik důležité, aby byla bezpochyby správná. Ne-prozkoumaný život nemá smysl žít.“

„Děkujeme,“ přikývl Jakub a začal výklad podmínek, které si etická komise stanovila.

Molly ho ale neposlouchala. Vždy uprostřed světelných reflektorů, kamer a milionů párů očí nacházela klid, ale dnes ne. Děsila ji představa toho, o čem mají rozhodnout. A ještě více ji děsila slova, která jí řekla Maggie. Bylo to, jako by z ní strhla šaty a Molly před ní stála úplně nahá. Myslela si, že se z toho otrépe, než odejde z apartmánu, než vystoupí z limuzíny, než vejde na pódium... Ale pořád je měla v sobě jako dýku zaraženou v srdci.

Ano, Molly si přála, aby Maggie nikdy neměla. Byl to takový zločin? Často ji to jenom rozptylovalo. Nedokázala ani napočítat to množství chviliek, kdy se musela soustředit na nesmírně důležitý úkol, ale nemohla. Jako když vytvářeli první vzorek husté neuronové sítě pro malou formu arbitrova mozku, ale Maggie se musela předčasně vrátit od své nejlepší kamarádky, kde měla přespat, protože už očividně nebyly nejlepší kamarádky. Molly si ani nepamatovala proč.

Nikdy to nebylo důležité, druhý den se situace uklidnila a vše bylo při starém. Molly nepochybovala o tom, že byla vždy v právu, tak proč se cítila tak špatně?

Protože to Maggie konečně řekla nahlas. Rukavice byly dole, už nebylo cesty zpět. A i když Molly tušila, že tím získá větší klid, nemohla se zbavit pocitu, že se něco křehkého a krásného rozbilo.

„Molly?“ oslovil ji Jakub.

Rozhlédla se po osazenstvu stolu. „Mohl bys tu otázku zopakovat?“

Jakub se nehodlal nechat rozhodit, ale jeho odhodlání začalo dostávat trhliny. „Všichni ostatní souhlasí s finální podobou užitekovej funkce arbitru – ochránit lidskou rasu. Souhlasíš i ty?“

Samozřejmě že souhlasila. Tato formulace pocházela od ní samotné a jejího týmu. Strávili na ní celé měsíce, užitekovej funkce musela být snadná, jednoduše formulovatelná a nesměla se dát překroutit. Vždy se našla nějaká interpretace, která to dokázala, ale tady k tomu bylo nejméně možností.

Molly přikývla. „Souhlasím.“

Jakub se usmál. „Tak tady to máte. Finální podoba...“

Jakub mluvil dál, ale Molly se nedokázala oprostít od jeho upřímného úsměvu. Vrásky kolem očí, hlava spokojeně přikyvovavala. Byl plný radosti. Byl na sebe pyšný. Co musel pro tento

projekt obětovat on? Měl doma taky nějaké dítě, které mu dělalo problémy, nebo... Nebo se na něj dívalo se stejnou radostí v očích, jako měl on?

Sledovala Maggie tento přenos? Ne. Určitě ne.

„Děkujeme všem za účast,“ řekl Jakub, „u tohoto historického...“

Molly ale zvedla ruku a on se utišil. „Ráda bych ještě něco dodala.“

Jakub se nejistě rozhlédl, ale pak jí předal slovo.

„Myslím, že bychom měli užitkovou funkci arbitrů ještě jednou změnit.“

Nespokojený šepot přerostl v šokované bručení davu. Světla reflektorů najednou přišla Molly příliš intenzivní a oslepující. Osazenstvo u stolu se začalo bránit.

„Souhlasili jsme,“ naléhal Jakub. „Všichni.“

„Já vím, ale...“

Jakub přistoupil k Molly a do ucha jí zašeptal: „Sama víš, jak dlouho trvalo se dostat do tohoto bodu! Nekaž to.“

Molly se odmlčela a s ní utichli všichni v místnosti. Čekali, až konečně promluví.

„Ochránit lidskou rasu,“ řekla Molly. „Tou největší obavou byla otázka – dokážou arbitři překroutit tuto myšlenku? Umělá inteligence zvládne mnohé, ale to, co zvládá nejlépe, je... podvádět.“

V davu to opět zašumělo.

Jakub si odkašlal. „Tohle jsme probírali na schůzkách... Třicet čtyři jich bylo. Není třeba se k tomu vracet.“

Molly ho ignorovala. „V interních testech jsme vytvořili komplikované programy, které střeptiny syntetických myslí postavily před počítačovou hru, která detailně simulovala scénáře z minulosti. Největším problémem vždy bylo zabránit umělé

inteligenci, aby podváděla, protože i když jsme nastavili scénář jako nezvládnutelný, doslova bez možnosti vyhrát, umělá inteligence ho přelstila tím, že přešla do nastavení hry. V tom čas simulace neběžel a díky tomu ji vteřinu před selháním zmrazila v čase. Nikdy nemohla prohrát...“

„Co se snažíš říct, Molly?“ zeptal se Jakub, který by už očividně chtěl tohle všechno uzavřít a jít slavit.

Ticho. Všichni lpěli na jejích slovech.

„Já myslím... Že bychom měli užitkovou funkci ještě změnit. Jsem si vědoma toho, co nás to bude stát. V tomto si ale nesmíme dovolit udělat chybu. Arbitři nám musí pomáhat, musí být pyšní, že jsou součástí lidské rasy. A co bude nejdůležitější? Jejich první myšlenka po zapnutí. To, co jim poprvé probleskne myslí, když otevrou oči. V tom nesmíme udělat chybu.“

„Takže co navrhuješ?“ zeptal se Jakub a Molly z jeho tónu poznala, že po ní chce okamžitou odpověď, kterou mu ale nedokáže dát, a tím se její argument rozpráší a on se bude moct vrátit k oslavám úspěšně dokončeného projektu.

„Pokud chceme mluvit k syntetické mysli, nesmíme používat jazyk, kterému bude schopná dominovat svými definicemi. Musíme používat jazyk, kterému rozumíme my jako lidé. Emoce, pýchu,“ začala Molly a hledala správná slova. Dívala se do davu, do zvědavých očí. Pak pohlédla do velké kamery, která byla jenom kousek od ní. Do těch skleněných čoček.

Díváš se na mě, dcerko?

„Myslím, že užitková funkce by měla znít – zachovat odkaz lidské rasy.“

[1]

Eled z hradby pozoroval araka druhé generace ležícího v křoví, jehož zelenožlutá kůže téměř dokonale splývala s pokroucenými lístky okolo. Zakousnul se do malého kovového skeletu, vytáhl z něj černý drát a spokojeně ho přežvykoval. Kolem proběhlo pár dalších malých araků, ale on jen líně natočil uši a soustředil se na svou kořist. Vypadalo to, že ho nic na světě netrápí, měl to, co chtěl, a zbytek světa neexistoval. Ani další araci kolem, ani Eled s Dreyem a Elym na hradbách Vertira, a dokonce ani ty dva husté sloupce černého kouře zvedající se v dálce.

Drey si taktně odkašlal.

Eled věděl, že už tady stojí příliš dlouho, ale nacházet se uvnitř hradeb Vertira nebylo vůbec příjemné. Tyčily se tři metry vysoko, byly tlusté s ochozem nahoře a nahrubo poskládané. Člověk celý den neviděl, co se venku děje. A tak Eled zavedl rituál – každé chladné ráno vstal, postával na ochozu dobrou půlhodinu a sledoval svět kolem. Pozoroval araky, jak ve skupinách krouží okolo, vždy jich napočítal minimálně deset. Sledoval přírodu, jak se chystá na zimní spánek, a neklidně pozoroval i zdroje všech těch zemětřesení. Dva pilíře prachu a kouře na horizontu linoucí se z gorských tunelů, které sahaly příliš hluboko.

„On ho prostě snědl,“ prohlásil Ely svým vždy příliš veselým hlasem, který vycházel z reproduktorů na krku. Velké skleněné oči se sadou čoček nespouštěl ze žvýkacího araka, ostré uši s malými anténami na konci měl natočené jen na něj.

„Tak to v přírodě chodí,“ odpověděl Eled.

Elyho uši mírně poklesly. „Nelíbí se mi to.“

„Neboj se,“ uklidňoval ho Drey. „Ty bys mu bez problému utekl.“

„Nebo ho dokonce porazil,“ přikývl Eled. „Rosteš jako z vody, jednoho dne budeš silnější než všichni ostatní.“

„Proč z vody?“ zeptal se Ely a nechápavě natočil hlavu.

„Měli bychom jít,“ připomněl Drey a Eled otráveně přikývl. Neměl šanci se tomu už znovu vyhnout, a tak se pomalu vydali po schodech dolů.

„Já vím, já vím. Slíbil jsem ti to.“

„Měl bys to v první řadě udělat pro sebe,“ namítl Drey, rozespale se podrbal na hlavě a rozcuchal si tak vlasy, které mu sahaly až téměř pod uši.

Země se otřásla. Kovová hradba zavržala, ale nikdo se už tomu ani nepodivil.

„Vždy se to zlepšilo, přestane to bolet i teď.“ Eled se zastavil na konci schodiště a promasíroval si pravé koleno. „Nemá smysl s tím otravovat někoho jiného.“

„To je úplně marné...“ odpověděl pobaveně Drey. Vyrázili směrem ke dvěma panelovým ubytovnám, z nichž každá měla téměř třicítku pater. Společně bydleli v levé, pravá zůstala prázdná a doslova se jim rozpadala před očima. Ve Vertiru už nebylo dost lidí.

„Proč jako z vody?“ zeptal se znovu Ely a zatočil se kolem nich.

„To se tak říká,“ odpověděl Eled. „Znamená to, že rosteš rychle.“

„Proč ale z vody? Voda je nutričně nedostačující. Potřebuju mnohem více než jen vodu, mangan mi bude chybět jako první.“

„V tom případě,“ řekl Drey, „rosteš jako z manganu.“

Ely chvíli uvažoval a pak by Eled přísahal, že i když jeho vlčí, kovová tvář neměla rty ani ústa, se usmál a přikývl.

Prošli mezi vysokými domy a zamířili na náměstí. Eled si dával na čas, nechtěl svůj nástup k doktorovi příliš uspěchat. Možná ve skrytu doufal, že se stane nějaká pohroma a on bude muset návštěvu odložit. Kdyby měl nějaké vážné zranění, tak by o tom dvakrát neuvažoval, ale bolesti v kolenu? Co mu doktor předepíše? Nějakou mast? Zbytečné...

Když ale vstoupili na prázdnou plošinu uprostřed Vertira, kde se nyní válely trosky aut, přepravní kontejnery, spálené kusy dřeva a vlastně všechno harampádí, které se neodvážili vyhodit ven za hradby, aby nepřilákali více araků z okolí, tak zrychlil. Co ho znepokojilo natolik, že dokonce přidal do kroku, byla skupina skoro dvaceti lidí postávajících nalevo.

„Mohl bych jít za nimi?“ zeptal se Ely. Eledovi bylo jasné, že ho zaujali dva malí araci, kteří poslušně stáli hned vedle.

„Možná zítra.“

„To jsi říkal včera.“

„A nejspíš to řeknu i zítra.“ Eled si prohlédl Neživé a upevnil se ve svém přesvědčení. Byli... divní.

Drey si taktně odkašlal, ale Eled na ně odmítal změnit názor.

Dva muži vypadali jako chodící skály, svaly jim div neroztrhaly oblečení, jiní zase na opracovaných kruhových kamenech mleli šedý prášek a jejich araci? Eled se párkrát ze zvědavosti chopil svého meče, aby si poslechl jejich komunikaci, ale nezachytil nic jiného než jen nesrozumitelná slova, roztěkané po-city a neklid.

„Doufám, že se araci venku brzy uklidní,“ řekl Eled, když sešli na hlavní cestu rozbíhající se dvěma směry k oběma hlavním branám, „zůstali jsme tady příliš dlouho.“

„Kam bys chtěl jít?“ zamračil se Drey.

„Už jsem ti to říkal, kamkoliv. Nemám z toho tady dobrý pocit.“

„Máme tady střechu nad hlavou a hradby všude kolem. Obchody, zbraně, strážě...“

„Díky tomu jsme akorát moc vidět,“ zabručel Eled. Od Elyho vylíhnutí uplynuly zhruba dva měsíce a on vyrostl z malého psíka už nad kolena. Nebude to trvat dlouho a bude dost velký, aby mohli prostě odejít. Eled netoužil po ničem jiném.

„Dobré ráno, pánové,“ hlásal spokojeně Nalar a v ruce držel kouřící hrnek s čajem. „Co že jste tak brzo venku z postele? Snad vás taky neprobudilo to zemětřesení?“

„Jdeme k doktorovi,“ oznámil Drey a Eled mu věnoval ohnivý pohled. Připadal si jako dítě.

„Je všechno v pořádku?“

„Samozřejmě že ano,“ ujistil ho Eled kvapně.

„No, jen do toho, k čemu jsem jinak kupoval ten box se vším lékařským vybavením? Jen ho využívejte, sám tam budu muset zaskočit. Poslední dobou mě proklatě bolí hlava, každé ráno ve stejný čas, velmi divné.“

Nalar si přiložil prsty ke spánku a obličejem mu prokmitla bolest. Pro Eleda to byl zvláštní pohled. Nalar byl urostlý muž s hnědými vlasy, širokým nosem a rameny, které by navzdory jeho věku unesly snad i dospělého araka. Stěžovat si na bolest hlavy bylo...

„Je to tím vzduchem,“ přikyvoval Drey.

„To nejspíš taky...“ zamračil se Nalar na oblohu. „Nejradši bych všem rozdál respirátory, ale nedaří se mi je sehnat. A navíc... Stejně by je nikdo nenosil.“

„Tak to přikaž zákonem,“ navrhl Eled. V čem byl problém, vždyť to bylo pro jejich vlastní dobro...

„Už jsem to zkusil nadhodit, Neživí mě s tím nápadem poslali do háje. Prý si dokáží plíce filtrovat sami. A jak si umíš představit, pravidlo, které platí jen pro některé lidi...“

„Ať si masky nosí, kdo chce...“ mávl rukou Drey.

„Nejde jenom o masky,“ přiznal Nalar a zíral na Neživé. „Nedají mi spát. Pořád potřebují něco nového, elektroniku, čipy, myslit... A normální lidé pak chtějí to samé, jinak si začnou stěžovat... Já vím, že nás Neživí zachránili před útokem Bora a že jim hodně dlužíme, ale... Je to těžké.“

Zrovna pár dní zpět se o tom Eled s Dreyem bavili. Macy prý neměla kam odvést Neživé, zasekli se tu úplně stejně. O důvod víc, aby odsud Eled zmizel co nejdříve. Připadal si, že je uvnitř bublajícího hrnce.

„Možná prostě postavím zeď, rovnou uprostřed města. A bude.“

Eled mu jeho situaci nezáviděl. Věděl, že nejsložitější na vedení města je práce s lidmi samotnými. Většina z nich byla překvapivě hloupá. Nebyli zlí, jen si neuvědomovali všechny souvislosti. Ukočírovat tohle všechno bylo vyčerpávající. Bylo mu Nalara líto, ale zároveň cítil hřejivou radost, že to jde všechno mimo něj.

„Nenechte se rušit,“ vytrhl se nakonec Nalar z chmur a usmál se. „Běžte k Dedi, zrovna včera si stěžovala, že k ní nikdo nechodí. Zlomilo by jí srdce, kdybyste nakonec nepřišli.“

Tohle musel říct schválně. Ted' už nebylo cesty zpět. Eled Nalara nechal za sebou a s Dreyem vyrazili na jih města.

„Neuvažoval jsi o tom?“ zeptal se ho Drey po chvíli.

„O čem?“ nechápal Eled.

„Nalar by potřeboval někoho k sobě.“

Eled se pobaveně zasmál. „Rozhodně ale ne mě.“

„Proč ne? Vedl jsi Edrivu, máš zkušenosti a lidi tě mají rádi.“

„Jsem už starý. Bolí mě koleno tak moc, že musím k doktorovi, zapomněls?“

„Myslím to vážně,“ odporoval Drey. „Podařilo se ti změnit kus světa, možná je to potřeba i tady. Vždy jsem tě rád viděl v pozici starosty.“

Eled tato slova od Dreye nikdy neslyšel. „Skutečně? Vždyť jsem kvůli tomu neměl na nic čas. Ani na tebe.“

„Jasně že se mi tahle část nelíbila, ale... Změnil jsi životy tolika lidí k lepšímu. Měl bys o tom popřemýšlet.“

Eled se usmál, ale tvář se mu téměř okamžitě pokřivila. Líbila se mu představa, že jeho syn k němu vzhlíží, ale znovu vést město? Při té představě se v něm něco vzpříčilo. Byl to strach, že to dopadne stejně jako s Edrivou? Nebo hrůza z toho, že se mu to povedlo jenom náhodou a už to nedokáže znovu? Anebo děs při pomyslení na to, že ve svém stáří už nebude schopný tohle všechno stíhat? Ne. Tohle už nebylo pro něj.

„Mám všechno, co potřebuju,“ odpověděl s upřímným úsměvem při pohledu na dospělého, zodpovědného syna a malého araka, který zvědavě cupital vedle něj.

Drey nic neřekl, jen přikývl a Eled se nemohl zbavit pocitu zklamání.

„Tak jsme tady,“ oznámil Drey malé ženě, sedící u kulatého stolku před sytě červeným přepravním kontejnerem. Tato budova byla oproti ostatním v naprosto dokonalém stavu.

„Co chcete?“ zeptala se Dedi, žena s copem, pihami ve tváři a očividně větším zájmem o knihu před sebou než o okolní svět.

„Prohlídku,“ předběhl svého syna Eled. Nechtěl vypadat neschopně.

„Prohlídku čeho?“ zvedla Dedi zelené oči. „Včera už to kontrolovali, kabely jsou zapojené správně, elektřinu musel vyházovat někdo jiný ve městě. Pokud se ptáte mě, je to tamten dole v ulici. Nikdo s legitimním obchodem nepotřebuje tolik svítících nápisů.“

„Já jsem přišel na prohlídku,“ objasnil Eled.

Dedi se najednou rozzářily oči a vystřelila na nohy. „Pacient? No proč jste to neřekli rovnou! Pojd'te, pojd'te!“

Eled s Dreyem vešli do místnosti, kde Dedi rozsvítila kliniky čisté bílé světlo. Stoly, stroje, lahvičky, nákresy vnitřních částí těla... Eledovi se z toho místa dělalo špatně.

„Měli jsme domluvenou schůzku,“ vysvětloval Drey. „Myslel jsem, že nás budeš čekat.“

Dedi mávla rukou, přistoupila ke stroji, který zabíral celou zadní stěnu, a stáhla rameno na třech kloubech. „Kdybych měla uronit jednu slzu za každého, kdo se objednal a pak nedorazil, nemuseli bychom vůbec chodit k řece.“

„Nikdo sem nechodí?“ znejistěl Eled. Byla špatná doktorka? Slyšel vyprávět o řeznících, kteří z malých problémů udělali mnohem horší. Možná ještě nebylo pozdě...

„Nikdo sem nechodí! Široko daleko nenajdeš čistší a pokročilejší léčebnu, ale tady ve městě? Jako by byli všichni až moc dobří pro nějaké léčení.“

Ely vstoupil do místnosti a vlhkým čenichem začal očichávat okraj stolu, na kterém stála dezinfekce.

„Nechte toho araka venku,“ zamračila se na něj Dedi.

„Nebude dělat problémy,“ usmál se Drey, sebral dezinfekci a podržel ji před zvědavým čenichem Elyho.

Dedi si založila ruce. „Snažím se to tady udržet čisté!“

„Není o nic špinavější než my dva,“ usmál se Drey. Dedi chtěla něco dalšího namítnout, ale očividně netoužila zapudit skutečného pacienta.

„Zdraví na prvním místě,“ řekl Eled a na pobídnutí přistoupil blíž k Dedi.

„Konečně někdo!“ rozzářila se a posadila Eleda na stoličku. „Jestli to tak půjde dál a nikdo mi sem nebude chodit, Nalar tuhle zdravotní kapsli bude muset prodat, a to by byla vážně škoda. Vyhrň si ty kalhoty až ke kolenu. Tak, správně. Tohle je hlavice, která se podívá skrz kůži až na kosti. Hned zjistíme, kde je problém.“

Eled rozhodně nechtěl vidět, jak vypadá jeho koleno bez kůže a masa. Popravdě se mu už jen při té představě začínala točit hlava, takže když Dedi po chvíli začala ukazovat na barevný displej a popisovala části jeho kostí a úponů, odmítal se podívat.

„Je to vážné?“ zeptal se nakonec.

„Chronické natažení vazů. Musíš jenom odpočívat a bude to dobrý. Dám ti na to mast.“

„Samozřejmě že mast...“

„Co jsi říkal?“

„To nebude potřeba.“

Dedi ho ale sežehla pohledem, sáhla do třetího šuplíku a vytáhla maličkou miskou. „Před spaním, pořádně si to vmasíruj.“

„Slibuju,“ řekl Eled a už uvažoval, na kterém stolku by mast mohl náhodou nechat ležet a zapomenout ji tady. Nechtěl plýtvat léčivý. „Zdraví na prvním místě.“

Drey si odkašlal.

Eled se na něj pobaveně podíval. Bavilo ho si z něj před Dedi dělat legraci.

„Co to bylo?“ Dedi se na něj zamračene podívala.

„Jen žertuje. Nechtěl...“ mávl rukou Eled. Nechtěl Dedi urazit, ale ona uraženě nevypadala. Spíš znepokojeně.

„To jen ten vzduch,“ polknul Drey. „Nic to není.“

„Je zdravý,“ ujišťoval ji Eled. „Není se čeho bát, takhle odkašlává často.“

Místo aby jeho slova uklidnila všechny v místnosti, jen je znejistěla.

„Sundej si to,“ přikázala Dreyovi Dedi a postavila ho před stroj.

Drey chtěl něco namítnout, ale nakonec si svlékl bundu i tričko. Doktorka mu po hrudi jezdila hlavicí na konci dlouhého ramene.

„Není třeba to přehánět. Kašle tady každý druhý ve městě,“ omlouval ho Eled.

Dedi ho ale ignorovala a dokončila proceduru. Pak pobídla Dreye, aby se oblékl, a na displeji se objevil obrázek jeho hrudi, srdce a plic.

Eled znejistěl. Nic z toho nedokázal vyčíst, ale rozhodně nechtěl, aby ho nějaký šarlatán děsil výmysly a...

„Dreyi...“ řekla Dedi a pozorovala obrázek.

„Co je to?“ zeptal se Drey.

„Tak ven s tím,“ naléhal Eled.

„To by přece nemělo...“ mračila se Dedi a pak Dreye chytila za ruku, když si oblékal bundu. Spatřila jeho tetování na předloktí, těch devět modrých křídel, která mu sahala až skoro k zápěstí. „Co je sakra tohle?“

Drey se opatrně vysmekl z jejího sevření. „Všichni jsme byli na severní frontě. Neměli jsme na výběr.“

„Ale tak dlouho?“ vyjekla Dedi. „Víš, kolik tetování má maximálně obyčejný voják? Tři! Rok a půl.“

Drey pokrčil rameny. „Všichni mí přátelé byli na severní frontě, někteří měli delší vojenskou kariéru, o co ti jde?“

Dedi se utišila. „Ale ty jsi byl pořád v přední linii, že? Zatímco ostatní povýšili a šli pracovat jinam, ty jsi tam zůstal. Každý den.“

Eled najednou cítil, jak má studené prsty. Chtěl něco říct, ale nevěděl co, jako by zapomněl, jak se vůbec mluví.

„Jak to víš?“ zeptal se Drey, ale Dedi neodpověděla. „Nemohli jsme je tam nechat samotné, zatímco já bych byl někde v kanceláři.“

„Dreyi...“ vysvětlovala pomalu Dedi, „víš, proč je rok a půl maximální povolená délka v přední linii? Není to nějaké umělé číslo, které arbitři nastavili. Je to tak proto, že gorský plyn, jejich výpary...“

Nastalo ticho, které přerušovalo jen bzučení zářivky.

„Dreyi, je mi to líto...“ řekla potichu Dedi.

Eledovi se zastavilo srdce. Přestal se hýbat, přestal tĕkat očima z doktorky na syna, přestal dýchat.

Drey jako správný voják jen semknul rty a přikývl. Pak polknul a zhluboka se nadechl. „Dá se to léčit?“

Dedi beze slov zakroutila hlavou a Eledovi se sevřelo hrdlo.

„Kolik...“ řekl Drey, ale hlas se mu zlomil. „Kolik času mi zbývá?“

Dedi vrhla na Eleda pohled, který mu řekl úplně vše. Pak se otočila zpět na Dreye.

„Měsíce,“ šeptla Dedi, „je to rakovina. V takhle pozdní fázi už to nejde léčit, jen zpomalit.“

Eled cítil, jak se s ním zatočil celý svět. Pálilo ho na hrudi, žaludek se mu začal otáčet a v očích ucítil tlak. Na to teď nebyla ale správná chvíle. Vydechl a semknul pěsti.

Mysl ostřejší než čepel.

„Dreyi...“ řekl Eled něžně a položil mu ruku na rameno. On ale jenom přikyvoval s prázdným pohledem, jako by vlastně o nic moc nešlo. Jako by se k němu konečně dostala informace, na kterou čekal celé roky. Pak si dřepkl k Elymu a začal ho hladit mezi sklopnými ušima.

„Jsem v pořádku, dobrý...“ přikyvoval. „Je to...“

„Nemůžeme něco udělat?“ zeptal se Eled a snažil se někde z hlubin přivolat sílu. „Musí přece něco existovat!“

„Můžeme udělat více testů...“

„Do toho,“ přerušil ji Eled. „Všechny testy, cokoliv bude potřeba.“

Teď když se podíval na displej s obrázkem plic, spatřil desítky jasně zářících teček, pokrývajících úplně každý kousek. Udělalo se mu ještě hůř.

„Bude to dobré,“ řekl tak přesvědčivě, až ho to samotného překvapilo. „Zvládneme to.“

Drey se na něj podíval, jako by si nebyl jistý, jestli Eled doktorce vůbec rozuměl, ale po chvíli pomalu přikývl.

Eledovi se roztrásla brada, když viděl, jak z něj vyprchal životní elán. Hlavu měl sklopenou, tvář bez výrazu, jako by... Semkl rty a nadechl se. Všechny pocity pohřbil hluboko uvnitř.

„Odebereme krev,“ řekla Dedi. „A moč. Můžeme udělat výtěr z plic.“

„Všechny testy,“ přikázal Eled. „Pokud bude potřeba, zajedu do Aldebaranu a seberu veškeré vybavení, které nám bude chybět. A léky.“

Dedi nic neříkala, jen tiše přikývla, což bylo pro Eleda všeříkající.

„Díky, že jsi tady,“ řekl Drey.

„Kdykoliv.“

„Asi bude lepší, když počkáš venku, Elede,“ přerušila je nakonec Dedi.

„Budu hlídat, ať vás nikdo neruší,“ přikývl Eled. „Neměj strach, všechno bude dobré.“

Drey na něj děkovně kývl a Eled s Elym společně vyšli ven. Eled zavřel červené dveře, aby je nikdo nerušil.

Kolem prošel nějaký starý muž, kývl na Eleda a on na něj na oplátku taky.

Výdech. Nádech.

Eled si přiložil ruku k ústům, pevně je stiskl a zacpal si i nos. Pak se roztřásl jako ještě nikdy v životě, pevně zavřel oči, ze kterých mu vytryskly slzy, a pořád svíral ústa, aby nevydal ani hlásku.

[2]

Cessa kráčela před dokonale seřazeným zástupem mužů a žen různých výšek, barvy pleti, tělesných forem, ale naprosto identických výrazů. Skelný pohled všech přítomných mířil před sebe a zoufale se snažil skrýt strach z arbitra, který převyšoval každého z nich.

Bylo čeho se bát?

Zastavila se u středně vysokého muže s plavými vlasy a opatrně ho uchopila za tvář. V ten okamžik se jeho pohled zlomil a s hrůzou v očích zíral na předloktí robotické paže, na místo, kde na horní straně z trubiček a hadic vyčuhovala hlaveň zčernalá žhavým plamenem. Pokoušel se hledět znovu do prázdna, ale marně. Cessa mu pootočila hlavu a na levé tváři si prohlížela velké kulaté znaménko.

Pustila toho zoufalce a on si viditelně oddechl. Pak ale kývla na stráž a ta se ho chopila a i přes jeho prosby a vzdor ho odvedla pryč.

Cessa kráčela dál a pozorovala vojáky, kteří se snažili odolát pokušení pohlédnout na ni. Bylo na nich vidět, že si touží prohlédnout arbitra, přejí si, aby jim bylo dopřáno té cti spatřit jednoho z ochránců planety z takové blízkosti, o to více Cessu, která byla jiná než ostatní.

Tvarovaný displej na její tváři modře zářil a promítal tenké rty, ladný nos, elegantní oči a silné lícní kosti, které částečně zakrýval pramen vlasů z modrého tvarovaného plastu, spadající až k pravému koutku. Hlava jí přecházela v umělou páteř a strukturálními píсты v ramena, kde se nacházel bílý lesklý plast, který pokrýval její celé tělo a částečně kopíroval svalovou strukturu člověka.

Zatímco ostatní arbitři nosili oblečení, aby lidi okolo neznepokojovali skutečností, že nejsou živí, Cessa v posledních měsících přijala svou skutečnou robotickou formu. Keramický plast pod nadry ustupoval kovovému skeletu blikajícím modrými diodami, na pažích měla hned pod rameny široké otvory, které se táhly až k loktům, a nohy od kolene dolů tvořilo pouze několik tenkých, ale pevných pruhů flexibilní struktury uhlíku a hliníku pro nadlidskou pohyblivost.

Zastavila se před ženou s krátkými modrými vlasy. Prohlížela si jejich křiklavý odstín a pak pokynula strážím a ti v řadě zanechali další mezeru. Jinému muži naznačila, aby otevřel ústa, a když odhalil špinavé zuby – obzvlášť stoličky byly strašné –, na její pokyn také zmizel.

Než Cessa došla na konec řady, poslala pryč přesně dvanáct lidí. Zastavila se, podívala se na vedoucí Henrietu, která horlivě psala do notýsku, a čekala, co jí na tohle řekne.

„Je to...“ oddechovala Henrieta. „Polepším se. Slibuju.“

„Nemyslím si.“

Henrietě se viditelně roztráslы kudrliny na hlavě. Odkášla si a už se nadechovala k odpovědi.

„Víš, o co...“

* * *

„... se tady vůbec snažíme?“ zeptala se Cessa dvě.

Mladý muž sklonil meč a unaveně oddychoval. Ostatní v malé místnosti vypadali stejně zmoženě, ale odhodlání jim při pohledu na Gora uvězněného za tlustým sklem nechybělo. „Kletba. Máme snést kletbu.“

„Ne nějakou ledajakou kletbu,“ opravila ho Cessa.

„Není to tak snadné,“ odpověděl mladík s kruhovým tetováním na čele a znovu pevně sevřel svůj modifikovaný tsume. Kolem něj se po zemi válelo více myslitu, než si byla Cessa ochotná připustit.

„V tom případě budeme muset najít někoho jiného,“ řekla Cessa a podívala se ke dveřím, kde stál Ikihao, vysoký šlachovitý muž s černými vlasy spletenými do copu. Okamžitě ji pochopil. Přikývl a odešel z místnosti.

„Bojíš se ho?“ kývla směrem k uvězněnému Gorovi. Dětilo je poškrábané neprůstřelné sklo, ale v očích skupiny bojovníků jako by tam nebylo.

„Samozřejmě. Byl bych hlupák, kdybych se nebál Gorů.“

Cessa se usmála. Určitě si myslel, jak je rozumné přiznat své skutečné pocity, ale místo toho ji jen ujistil.

„A proto kletbu nezvládneš seslat. Tohle není jen požadavek na strach nebo slepotu. Musíš vstoupit do hlubin jeho mysli, do jeho samotné existence. A pokud v tom, co stojí před sebou, neuvidíš něco slabého, nedokonalého a natolik neschopného, nikdy se ti to nepodaří. Tento typ kletby nevyžaduje, aby ses mu dostal do hlavy, ale aby ses nad ním tyčil jako tyran, který nepřipustí jinou cestu než tu svou.“

O krok couvl a Cessa udělala krok dopředu.

„Dovol mi ti to názorně ukázat.“ Chytla ho pod krkem rychleji, než stihl zareagovat. Když ucítil kovové sevření na svém hrdle, začal se po jejích rukou sápat. Marně.

Cessa ho jemně stiskla. „Cítíš to? To se obratle tvé páteře od sebe oddělují. Svaly a vazy se začínají trhat, mícha se natahuje. Cítíš to?“

Zarudlá tvář se třásla a nebyla schopná odpovědi.

„Cítíš to?“ zopakovala Cessa. „Stačí tak malý pohyb a poslední, co uslyšíš, bude jen hrubé křupnutí. Mohla bych to udělat a nic by se pro mě nezměnilo. Nepřišli by pro mě za surovou vraždu, nepsaly by se články o mých hrozných činech. Mohla bych to udělat ani ne pro radost, ale jen abych viděla, co se stane.“ Konečně ho pustila, mladík se rozkašlal a padl na zem. „Rozumíš, co za kletbu musíš snést?“ zeptala se ho znovu.

„Ano,“ koktal a odkašlával. „Máme ještě pár nápadů. Prosím, dej nám více času.“

„Měli jste času...“

* * *

„... více než dost,“ odpověděla Cessa tři starému technikovi, který se roztřesenými nástroji šťoural v její pravé paži a zoufale se snažil připevnit poslední hadičky jejího plamenometu.

„To není pravda,“ řekl pisklavým hlasem.

Jak se vůbec opovažoval Cesse něco namítnout? To nebyla ani debata o názorech, šlo o jasná fakta.

„Dovybavení v takové komplexnosti, objemu a hlavně na různých místech... Pokud tě tlačí čas, měla jsi přijít dříve.“

Cessa zvedla obočí.

„No co? Je to pravda. Místo toho mě tady teď stresuješ a riskuješ, že udělám chybu... To nikomu nepomůže. Můžu tě opravit dvěma způsoby, rychle, nebo dobře. Vyber si.“

Cessa ho neměla ráda. Na první pohled se zdálo, že se technik nebojí říct to, co si ostatní nedovolí, a to se jí líbilo. Ale téměř

okamžitě pochopila, že jakmile se dostane do těžké situace, prostě mluví, co mu přijde na jazyk. Nebyla to statečnost. Statečný člověk musí svůj strach překonat.

„Jak dlouho ještě?“ zeptala se. Třetí tělo už tady bylo déle, než plánovala.

„Už to mám skoro hotovo, nehýbej se.“

„Copak ty nemáš radost...“

* * *

„... z přítomnosti arbitra?“ zeptala se Cessa čtyři Lanceho sedícího u půlkruhového stolu, od kterého na ni zíraly dva tucty zvědavých očí vysoce postavených lidí. Další stovky obyčejných smrtelníků měla za zády.

„Kdybych nevěděl, s kým mluvím,“ začal Lance, „označil bych tě za hloupou. Po tom všem vstoupit sem do Aldebaranu. A označil bych tě za naivní, kdybych nerozuměl tomu, jak vy arbitři smýšlíte o nás lidech.“

Cessu tento úvodní monolog pobavil. Byla si jistá, že si ho Lance dlouze připravoval, chtěl, aby ho lidé viděli jako vůdce. Jeho vzhled šel ruku v ruce s tímto záměrem. Černé, perfektně zastřížené vlasy, vous, který byl jako namalovaný, a zelený kabát, který se stal jeho poznávací značkou.

„Pečlivě jsem sledovala vše, co se tady v Aldebaranu a okolí dělo. Jak vás mí sourozenci využili a odhodili. Nejednou. Působivě, myslela jsem si, že učit se z vlastních chyb je něco, co lidem jde.“

To dokonale rozvířilo vody. Obzvláště starší osazenstvo půlkruhového stolu bylo rozhozené, šokované výkřiky a nadávky zezadu jen létaly, ale Lance je po chvíli utišil.

„Tvému požadavku nemůžeme vyhovět. Připadá mi nemístné o tom vůbec mluvit. Dosadit znovu arbitra do čela lidstva

by byla obrovská chyba. Kdybych věděl, že to bude mít nějaký efekt, nechal bych tě tady na místě rozstřílet.“

Bouřlivý souhlas. Lance byl mistrovský demagog.

„Co máš tedy v plánu s lidskou rasou?“

„Přežít,“ odpověděl jistě Lance. „A změnit toto přežití v prosperitu. Lidstvo si prožilo už příliš mnoho, je na čase, abychom se vymanili z doby temna a našli světlo, ne pro bohaté a zkorumpované, ale pro obyčejného, těžce pracujícího člověka.“ Opět se ozval bouřlivý souhlas.

„A jak to chceš udělat?“

„Nečekáš přece, že budu arbitrovi sdělovat své plány.“

„Populismus,“ zakývala nevěřičně Cessa hlavou. „Silné fráze, ale prázdná slova. Ptám se tě, Lanci, co uděláš s tím, že svět umírá? Teď se ne bavíme o eventuálním konci, který nastane za deset generací. Sopky chrlí výpary do atmosféry, celá města ničí zemětřesení, planeta se otepluje, rostliny umírají, mnohé druhy zvířat vymřely a Gorové a araci jsou všude. Nemusíš být vědec, aby ses podíval z okna a pochopil, že konec světa nastane ještě během tvého času. Úroda nevyroste v takovém objemu, voda bude toxická. Člověk se obrátí proti člověku. Úplně zničit život na planetě se nepodařilo žádné katastrofě, některé se tomu dost blížily. Ale my teď po rozpadající se zemi, Gorech a toxické atmosféře čelíme jen další katastrofě v řadě. A to už na zničení Země bude stačit.“ Cessa se otočila k přítomným na tribunách za ní. „Lidé, nesnažte se už plodit děti, přivedete je jen do světa smutku a smrti.“

„Jen šíříš paniku.“

Chytré. Neoznačil její slova hned za lži, protože věděl, že by sám sebe zdiskreditoval. Cessa se pomalu otočila zpět.

„Je vidina vědecky podložené reality něco, z čeho tě zachvácuje panika, starosto Aldebaranu?“

„Život si vždy našel cestu, zvládneme to i teď a bez tebe.“

„Život... Ta největší záhada. Život nejsi ty. Ani ty. Život jste vy všichni, vznikl z té první buňky v oceánu kdysi, kdysi dávno. Váš předchůdce. A sta miliony let umírání, strachu a bolesti vybrousily tuhle surovou, hrubou formu v nádherný, blyštící se diamant. A ano, v následujících letech vás čeká více umírání, strachu a bolesti než kdy jindy. Ale dle odhadů nejen mých, ale i nezávislé vědecké komunity toho bude na světě příliš. Lidstvo tentokrát nepřežije.“

Nenásledoval žádný argument ani odpor z tribun, protože všichni věděli, že má Cessa pravdu. Lidé byli více nemocní než kdy dříve, voda byla hořká, úroda z polí méně zelená. Nebylo o tom pochyb. Svět umíral.

„Proto jsem tady,“ pokračovala Cessa. „Mí sourozenci s vámi nakládali hrubě a já to nemám v plánu změnit. Lidstvo potřebuje někoho, kdo ho chytí pod krkem a pomůže mu dostat se z bahna. A ten někdo jsem já. V první řadě je potřeba postarat se o Aldebaran, kolébkku kultury a života. Mé týmy už minulý týden začaly s výkopy okolo města, tektonické tlumiče jsou připraveny a koncem měsíce je budeme zasazovat do země. Chceme bojovat se zemětřeseními? Do jisté míry utlumíme amplitudy otřesů. Chci snížit počet domů, které se bez varování zřítí k zemi. Dále potřebujeme masky, ne ty látkové, na jedno použití, ale velké plastové, s organickým filtrem, který dokážeme nechat růst, a budeme jimi zásobovat miliony lidí pro ochranu dýchacích cest. K čističkám vody jste mě nepustili, nedivím se. S Borem jsme pracovali na desalinizační technologii, kterou zde ve městě využít nemůžeme, ale tato čistící metoda se ukázala jako velmi efektivní. Všechno je připraveno.“

Lance si vyměnil pohledy s ostatními. „V čem je háček? Arbitři drží za zády vždy dýku.“

Cessa zvedla ruce. „Žádnou dýku nemám.“

„Jen plamenomety,“ podotkl Lance.

„Věř tomu, že ty slouží k velice praktickému účelu.“

„Nemůžeme...“ začal Lance, ale Cessa ho přerušila.

„Tím to ale nekončí. Lidstvo nepřežije jen tak, jak je teď. Pokud se budeme bát změn, nakonec nás převálcují. Připravují dva velké projekty, ten první je archa lidstva.“

„To byl plán Alvy.“

„Ano, ale nikdy ho nedokončila. Obrovská pyramida sloužící jako vstup do podzemního chráněného komplexu budov určeného k přežití lidstva. Hydroponie, metalurgie, chemie, ubytovny, infrastruktura i zábavní průmysl. Všechno bude připraveno pro vybrané přeživší tak, aby ochránilo je i odkaz lidské rasy. Během pár měsíců budeme připraveni na první obyvatele. Na Zemi by mohl dopadnout i meteor a archa by přečkala.“

To bylo něco, co konečně zapůsobilo. Doslova cítila z lidí kolem nadšení.

„A v neposlední řadě,“ dodala, „vesmírná loď Helix, pýcha lidstva. Jsme připraveni na odlet. Gorské technologie vesmírného cestování nám konečně odhalily, jak vytvořit motor, který by efektivně používal palivo, abychom dosáhli setin rychlosti světla.“

„Ty chceš, aby lidstvo uteklo?“ zeptal se šokovaně Lance.

„I přes všechny mé snahy je možné, že lidstvo během následujících pěti let vyhyne. Musíme se postarat, aby kulturní a etnická památka pokračovala i bez nás.“

„Nech mě hádat, chceš odletět jako Deneb,“ sykl na ni starý muž vedle Lanceho.

„Zůstanu tady,“ ujistila ho Cessa, „nejspíš si neuvědomuješ, jak nebezpečný let to bude. Paliva bude dost pouze na jednu cestu. Fúzní motor řady Epsilon, poháněný deuteriem, bude

během zážehu trvajících roky produkovat i helium, sloužící k odvádění tepla. Vesmírná loď Helix bude navíc vytvářet silné magnetické pole a vodík i deuterium jsou kladně nabité částice, takže během letu bude určité množství paliva i sbírat, ale... i tak bude cesta k nejbližší potenciálně obyvatelné planetě trvat minimálně osmdesát šest let. Generační loď tedy možná dorazí na místo, které jednou její pasažéři budou moct říkat domov, ale vyhlídky nejsou příznivé. I tak je to naše největší šance na plnohodnotný život. Zatímco Země bude umírat, loď Helix je čistá a technologicky nabízí úplně vše, co by člověk mohl k životu potřebovat. A proto v následujících týdnech vyberu tisícovku šťastlivců. Ty, kteří se jako pionýři stanou dobyteli nových světů a staviteli prvních základů. Ty, kteří zabodnou vlajku lidstva na nové planetě.“

Pak se otočila na Lanceho. „To je můj plán. Udělat všechno pro to, aby lidstvo nevymřelo. Jaký je ten tvůj?“

Nastalo ticho.

„Vím, že máte strach. Byli byste hlupáci, kdybyste ho neměli. Veškeré mé činy budou pod dozorem vámi vybrané rady. Plány budu konzultovat s Lancem a dalšími. Je mi jasné, že nechcete do čela postavit arbitra, ale upřímně? Beze mě nemá lidstvo šanci na přežití. A to je fakt.“